

Junak z mečem in rožnim vencem.

Bilo je zadnje dni meseca avgusta leta 1884., ko je bila slavna božja pot na sv. Višarje na Koroškem prav posebno mnogoštevilno obiskana. Tudi knezoškof dr. Jožef Kahn, ki se je že od začetka svojega vladikovanja zanimal za to slavno božjo pot, je bil tiste dni na Višarjah. Nekega dne pride zjutraj sel s poročilom: Nj. cesarska Visokost nadvojvoda Albreht prosi, da bi se okoli 10. ure darovala sv. maša; dotlej, se nadeja, da dospe gor. Prezvzišeni knezoškof, ki je bil zjutraj ob štirih že v spovednici, sklene, da bo sam ob 10. uri daroval sv. mašo. Knezoškof, sedem romarskih duhovnikov in vsi božjepotniki gredo pobožnemu maršalu avstrijske armade naproti do takozvanega »ločilnega mesta«, kjer slišijo božjepotniki navadno poslednjo pridigo. Sivolasi nadvojvoda je šel peš, oprt na palico, ker je že prej bil razjahal konja, da bi šel zadnji kos pota peš do milostnega kraja. Nadvojvoda je bil vidno iznenaden, ko ga je pozdravil nadpastir krške škofije. Po kratkem počitku je bil nadvojvoda pri pontifikalni sv. maši. Med celo sv. mašo je klečal najvišji zapovednik avstrijski armadi pred milostnim oltarjem ljube Matere božje in pobožno prebiral jagode rožnega venca. Po sv. maši je povedal nadvojvoda knezoškofu in duhovščini te-le prisrčne besede: »Ko sem bil pred nekaj leti bolan, je prišlo več mojih vojakov na to strmo goro, da bi mi izprosili zdravja od Matere božje višarske. Danes sem pa sam prišel gor k ljubi Materi božji, da se ji zahvalim za podeljeno zdravje, zlasti pa, da molim za svoje ljube vojake.« Čez malo ur je ostavil pobožni romar milostni kraj in šel skoro vso pot po griču dol peš.

Ko je obiskal med potovanjem mestno župno cerkev v Welsu, je ogledoval posebno z zanimanjem Lurško votlino, ki je bila že izdelana, in je opravil pred nogami brezmadežne Device svojo molitev.

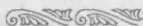
Kadar je bival nadvojvoda v svoji palači na Dunaju, in če je zbolel kdo izmed mnogoštevilnih služabnikov, je ukazal takoj, da naj gredo po duhovnika. Kadar je pa ta prišel, je izkazal globoko spoštovanje najsvêtejšemu Zakramentu; spremljal ga je večkrat v bolnikovo sta-

novanje in molil tam kleče, dokler ni bil ves obred končan; — potlej je pa še duhovnika spremil do hišnih duri. —

Ko se je začel ljuti boj na višini pri Kustoci, je poslal vojskovodja nadvojvoda Albreht po duhovnika, in ta je moral prej blagosloviti vrle vojnike, ki so med tem po predpisih skazali čast Najsvetejšemu, in šele potem, ko je vsemogočni Gospod vojskinih trum blagoslovil junaške Avstrijce, jih je poslal poveljnik v boj in si z njimi priboril toli slavno zmago.

Zmagalec pri Kustoci se ni sramoval vzeti rožnega venca v roke in ga pobožno moliti med vsem ljudstvom. V tem prelepem molitveniku katoliškega kristjana je iskal in tudi našel moči, tolažbe in miru; rožni venec je bil njegov vedni spremljevalec, zlasti v boj in vsakokrat tudi v zmago!

Po pravici se torej reče o njem, da je bil junak z mečem in rožnim vencem!

Krizantema.

Legenda.

Prijazno in prijetno je živela sveta družina v svoji ubožni hišici tam v Nazaretu. Sveti Jožef je pridno tesaril, Mati božja je gospodinjala, sveto Dete je pa razveseljevalo Marijo in Jožefa. Mali Jezusček se je kaj rad igral na trati pred hišico. Sveti Jožef in Marija pa nista imela vedno časa, da bi pazila na nebeško Dete.

Zato je prosila mati Marija sosedovega pridnega Božidara, ki je bil leto dni starejši kot Jezusček, da se je hodil igrat z Detetom na trato in je varoval malega Zveličarja. Božidar je bil kaj priden in pobožen deček in je z velikim veseljem delal družbo božjemu Sinu. Nebeško Dete je pa tudi ljubilo dobrega dečka in se radostno igralo z njim.

Božidar je imel doma golobčke in nekega dne jih je prinesel Jezusčku v dar. Jezusček se je razveselil daru in njegovo srce se je še bolj oklenilo Božidara in se vedno razveselilo, ko je prišel dobri deček.